

ÖSSZHANG

A Rákoscshabai Református Egyházközség lapja

Kosztolányi Dezső: Őszi reggeli

Ezt hozta az ősz. Hús gyümölcsöket
üvegtálon. Nehéz, sötét-smaragd
szőlőt, hatalmas, jáspisfényű körtét,
megannyi dús, tündöklő ékszerét.
Vízcsöpp iramlik egy kövér bogyóról,
és elgurul, akár a briliáns.
A pompa ez, részvételen, derült,
magába-forduló tökéletesség.
Jobb volna élni. Ámde túl a fák már
aranykezűkkel intenek nekem.

Zelk Zoltán: Október

Kisöccsétől, Szeptembertől
búcsút vesz és útra kél,
paripája sűrű felhő,
a hintója őszi szél.

Sárga levél hull eléje,
amerre vágatva jár,
félve nézi erdő, liget,
de o vágat, meg se áll.

Hová, hová oly sietve,
felhőlovas szélszekér?
Azt hiszed tán, aki siet,
aki vágat, messze ér?

Dehogyan hiszi, dehogyan hiszi
hiszen nem megyen ő messze,
csak addig fut, míg rátalál,
a bátyjára, Novemberre.

*¹Dicsérjétek az URat! Hálát adok az URnak teljes szívből a becsületes emberek körében
és közösségében. ²Nagyok az UR tettei, kikutathatják, akiknek csak kedvük telik
benne. ³Munkája fenséges és ékes, igazsága örökre megmarad. ⁴Emlékezetessé tette
csodáit, kegyelmes és irgalmas az UR,
⁵Eledelt adott az istenfélőknek, örökké emlékezik szövetségére. ⁶Hatalmas tetteit
kijelentette népének, nekik adta a pogányok birtokát. ⁷Kezének munkái igazak és
jogosak, rendelkezései maradandóak, ⁸rendíthetetlenek mindörökké, igazán és helyesen
vannak megalkotva.
⁹Gondoskodott népe megváltásáról, örökre elrendelte szövetségét, szent és félelmetes az
ő neve. ¹⁰A bölcsesség kezdete az UR félelme. A józan eszűek mind eszerint élnek, Az ő
dicsérete örökre megmarad.*

111. zsoltár

Imádság

Egy újabb tanév, és új lelkészválasztás is kezdődik telis-tele bizonytalansággal, és sok-sok kérdéssel. Egy biztos, hogy áldásként hat ránk, ha a Te csendes jelenlétedben lehetünk! A gondoskodásodban szeretnénk megpihenni, és köszönjük, ahogy megláthatjuk azt, ahogy Te számba veszed a napjaink kihívásait, és elkészíted a megoldásokat. Jaj, de sokszor van, hogy az aggodalom elrabol Tőled, és csak birkózunk a ránk nehezedő nyomástól. Kérlek, ilyenkor tartsd rajtunk a szemed, és beszélj velünk miközben együtt haladunk végig az általad kijelölt úton! Tudjuk Uram, hogy a nyugodt tempó többre visz, mint a sietős küszködés. Tapasztalatból tudjuk, hogy a rohanásainkban elfelejtjük, hogy kik vagyunk, és hogy Hozzád tartozunk. Újra és újra tanuljuk morzsolgatni azt az igazságot, hogy királyi család tagjai vagyunk a Te nagy királyságodban! Segíts, hogy értelemmel és szívvel tudjunk élni az előttünk álló minden tekintetben zűrös időszakban!

Ámen!

Mészáros Kati

Újra írok nektek az újságba. Amióta az új Lelkész kiválasztása folyik, én is lázban égek, hogy helyesen cselekedjek! HÁLÁS VAGYOK, hogy én is részese lehetek veletek a lelkészválasztás küzdelmeinek és az „imacsatáknak”. Sajnos csak itthon tudom elvégezni a rám mért kötelezettséget. Ezért nap, mint nap imádkozok Jézushoz, hogy segítsen meg bölcsen túljutni a nehézségeken. Imádkozok az Úrhoz, hogy októberben részt tudjak venni az Istentiszteleten és veletek együtt megválaszthassuk az új lelkészt.

Egy testvér: László Emese

Hivatali – bejelentési, egyeztetési idő:
hétfőn és csütörtökön 16.30-17.30 óra között és
vasárnap istentisztelet után, illetve előzetes
megbeszélés szerint.
(Kiemelten: lelkigondozói beszélgetések,
esküvők, keresztelesek, látogatások, temetések
kapcsán.)

A Gyülekezet elérhetőségei:
cím: 1171 Bp. Rákoscaba u. 2.
telefon: 257-73-56
email: budapest-rakoscaba@reformatus.hu
honlap: www.rakoscabairef.hu
istentiszteletek közvetítése:
www.youtube.com/c/rakoscabairef

Határon innen és túl

„Így beszélt az ÚR Mózeshez Móáb síkságán, a Jordán mellett, Jerikóval szemben: Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Ha átkeltek a Jordánon Kánaán földjére, űzzétek ki onnan az ország egész lakosságát, pusztítsátok el összes bálványukat, és öntött bálványszobraikat is mind pusztítsátok el. Tegyétek tönkre összes áldozóhalmaikat! Vegyétek birtokotokba az országot, és lakjatok abban, mert nektek adtam azt a földet, hogy birtokba vegyétek. Sorsvetéssel osszátok el az országot nemzetségeitek között. A nagyobbak nagyobb örökséget adjatok, a kisebbnek pedig kisebb örökséget. Mindenki azt kapja, ami neki sorsvetéssel jut. Az ősi törzsek között osszátok szét az örökséget! De ha nem űzitek ki onnan az ország lakosait, akkor tüskévé lesznek a szemetekben és tövissé az oldalatokban azok, akiket meghagytok közülük, és szorongatni fognak benneteket azon a földön, amelyen lakni fogtok, és majd veletek bánok el úgy, ahogyan övelük akartam elbánni.” IV. Mózes 33. 50-56

Tehetetlen légy döngicsél az ablaktáblán. Vakon, dühödten, vég nélkül dörömböl. Nem látja a határt, amit nem ő szabott. Csak érzékeli az ismeretlent és értelmezhetlent. Lepattan róla, míg az kérlelhetetlenül ellenáll neki, hiába próbálkozik ügyefogyott módon. Olyan határvonal előtt vesztegel, amit ő nem lát, nem ért, mégis ott van. Ki más látná és értené, mint aki alkotta: maga az ember. Elmosolyodom rajta, mennyire együgyű teremtés.

Életünk folyamatos interakciókból áll. Minden mindennel összefüggésben van és születésünk vagy talán egyenesen fogantatásunk pillanatától önkéntelenül is analizáljuk a külvilág jelzéseit mintegy láthatatlan csápokkal, és térképezzük fel az egyre tágabb külvilágot azt próbálva értelmezni, benne mi hogyan hat miránk. Időbe telik, mire kialakul az éntudat, mire a külvilágtól élesen külön tudjuk határolni magunkat. Van egy általunk érzékelt határvonal mind a fizikai, mind a szellemi korlátaink tekintetében ugyanúgy, ami jó is, rossz is egyszerre. A karom ilyen hosszú, a kezem eddig ér, az agyi felfogóképességem itt és itt ér véget és nem tovább.

Az ember sokféle módon próbálja leküzdeni a megismeréshez vezető utat és megközelítéstől függően többféle személyiségtípus alakul ki. Természetesen a genetikailag kódolt életprogramunk mellett rendkívüli hatást gyakorol mindannyiunkra a neveltetés. Egy támogató, felszabadító családi közeg összehasonlíthatatlanul nagyobb előnyt adhat, mint az ingerszegény, állandóan csak elmarasztaló vagy becsmérlő háttér. Aki sikerrel vesz egyik akadályt a másik után, nagyobb örömmel és elszántsággal várja a

szóron következő kihívásokat, mint aki visszariad és eleve megfutamodik a próbatételtől.

A szóban forgó bibliai részben a zsidó nép honfoglalásáról, annak előkészítéséről olvasunk. Egy komoly és megpróbáltatásokkal teli szakasz, a négy évtizedes pusztai vándorlás végéhez érkezik a kiválasztott nép és az ígért földjének birtokbavétele előtt áll. A megelőző, 33. fejezet tételesen felsorolja a vándorlás állomáshelyeit - negyvenet. Hogyan fog zajlani mindez, kinek hol jut hajlék, mennyire lesz tágas – és mihez tud kezdeni a maga határaival? A nomád életmód után újra meg kell, meg lehet végre tapasztalni a letelepedést, a kötöttséget, de egyben a ragaszkodást is. Nem úgy, mint rabszolga mivoltukban tették azt megelőzően Egyiptomban, hanem szabadon, élhető közegben és közösségben. Otthont teremtve ott, ahol addig olyan nem volt és honná tenni azt, ami még ismeretlen és rideg.

Pontosan ugyanolyan lehetett, mint az újkori történelem során lezajló kivándorlások idején, mikor tömegek menekültek az Újvilágba remélve, hogy hazára lelnek ott, ami addig közel sem volt otthonuk. Csoda, hogy Amerikában is találunk olyan településeket, mint Budapest, Birmingham vagy Peru? Aki oda érkezett, ugyanúgy lelkében vitte otthonról a régóta szívében dédelgetett váradalmakat. Mindegy volt, hova sodorta az élet – önmagát magával vitte és azzal együtt múltját is, akár dicső volt, akár szégyenteljes.

„Vegyétek birtokotokba az országot, és lakjatok abban, mert nektek adtam azt a földet, hogy birtokba vegyétek. Sorsvetéssel osszátok el az

országot nemzetségeitek között. A nagyobboknak nagyobb örökséget adjatok, a kisebbeknek pedig kisebb örökséget. Mindenki azt kapja, ami neki sorsvetéssel jut. Az ősi törzsek között osszátok szét az örökséget!”

Birtokba venni, abban lakni annyit tesz, mint megismerni, feltérképezni, belakni minden zegzugát. Élni vele és benne, nem kizsigerelve. A teljes területet benépesíteni, kihasználni. A Józsué könyvében a 13. és azt követő fejezetek taglalják részletekbe menően, mely törzsnek mettől meddig húzódnak a területi határai. Hosszan részletezi a történetíró és valljuk be, a Szentírás nem túl izgalmas és szívhez szóló részei ezek. Egy archeológus vagy történész biztosan izgatottan bújjá a sorokat és bőszen jegyzetelve próbálja rekonstruálni az egykori állapotokat tükröző térképet, de az átlagolvasó közel sem így érez.

De még így is figyelemre méltó, hogy a kiválasztott nép tagjai most sem maguk rohanhatják le a számukra tetszetős területeket kényük-kedvük szerint. Nem számít, kinek milyen érdem írható a javára a vándorlás során vagy hol mutatkozott meg esetleges gyengesége. Itt nincsenek hátrányok vagy előjogok: sorsvetéssel kerül kisorsolásra minden egyes terület. A nagyobboknak nagyobb örökség, a kisebbeknek pedig kisebb. Mert az Úr maga döntött így. Mindenki azt kapja, amit az Úr neki szánt. Nem másikat, nem tetszetősebbet, nem nagyobbat, nem dúsabbat. Azt, amit.

Mindannyian megtapasztaljuk, hogy életünk bizonyos területein egyáltalán nem mi magunk szabjuk a határokat. Vannak általunk igenis befolyásolható aspektusai, de bizonyos részek adottak. A család, ahova születünk, a bőrszínünk, felekezetünk, alapvető gesztusaink, habitusunk. Egy visszahúzó ember olykor talán saját magát is meglepődik, amikor emelt hangon beszél. Ugyanúgy, mint ahogy egy temperamentumos karakter számára is szokatlan, hogy alázattal, háttérben maradva követi az eseményeket és nem akar feltétlenül irányítani.

De hogyan látjuk egymást? Mit lát egy halszavú az extrovertáltban és hogyan értékeli egy megrögzött vezető alkat azt, aki csöndben,

engedelmesen hajtja végre a rá szabott feladatokat?

Ahogy a sorsvetés során láttuk: nem azért kapott nagyobb területet egy törzs, mert dominánsabb volt. Nem is azért, mert hangosabb és erélyesebb lett volna. Hanem egyszerűen mert nagyobb, népesebb volt. A nagyobb nem feltétlenül több, nem feltétlenül értékesebb. Ugyanúgy van helye a kisebb törzsnek, lélekszámához képest.

Mennyivel másabb így értelmezni az isteni sorsvetést. Mennyivel megnyugtatóbb azt megérteni, hogy nem „a méret a lényeg”, nem a dominancia a meghatározó. Már itt is visszaköszön a táalentumok kérdése: mindegy, mi adatott és mennyi – a lényeg, hogy adatott és aki számára adatott, pontosan az hajtsa – hajthassa végre, nem más.

Hogyan tekintünk egymásra? Több-e, jobb-e a másik csak azért, mert szemre tetszetősebbnek tűnik a rá bízott feladat? Sokszor valóban érdemes ellesni praktikákat, „túlélési eszközöket”, de alapvetően egy dolog a lényeges: én hol mozgok a határimon belül. Kiaknázom-e a bennem rejlő tehetséget és adottságokat. Eljutok-e a határimig. A *saját* határimig, nem a máséig. Közel sem biztos, hogy számunkra ugyanott, ugyanúgy húzódik a határvonal.

Vajon milyen lett volna látni a honfoglaló törzsek között egy olyat, amelynek tagjai egy szűkös sátorban szoronganak, miközben a nekik sorsvetéssel kimért terület hatalmas lehetőségeket adna? El sem jutottak a szabott végekig, nem éltek az adatott lehetőséggel. Szoronganak egy talpalatnyi földön, miközben a birtok jó részét felveti a gaz. Esetleg még sajnálkoznak is, hogy nincs mit enni, mikor a gyümölcsfáikról a termés lehullva, érintetlenül rothad el. Csak fel kellene, kellett volna szedni, de odáig el sem mentek. Jogos a panaszuk? Tehet arról a sorsvetés? Van ennek bármi köze ahhoz, aki számukra kijelölte az adott helyet életterükül?

Ezeket a határokat nem mi szabjuk. Sem magunknak, sem másnak. Istené a feladat, nem szabad tőle átvenni. Nem biztos, ha mást irigylésre méltó, tágas tereken látunk csörtetni, azt

valóban Isten adta neki. A határt az látja, az érti, aki alkotta. Nélküle nem fog menni a megismerés, az új életre való belépés.

A mi saját határunk hol van? Láttuk már a végeket valaha? Megközelítettük egyszer is?

Az Apostolok Cselekedetei 3. fejezetében a következőket olvassuk: *„Péter és János felment a templomba, a délutáni imádkozás idejére, délután három órára. Arra vittek egy születése óta sánta férfit, akít napról napra letettek a templomnak abba a kapujába, amelyet Ékes-kapunak hívtak, hogy alamizsnát kérjen a templomba menőkötől. Amikor meglátta, hogy Péter és János be akar menni a templomba, alamizsnát kért tőlük, Péter pedig Jánossal együtt rátekintett, és azt mondta: „Nézz ránk!” Ő felnézett rájuk, remélve, hogy kap tőlük valamit. Péter ekkor így szólt hozzá: „Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel, és járj!” És jobb kezénél fogva felemelte, annak pedig azonnal megerősödött a lába és a bokája, felugrott, talpra állt, és járt. Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent. Látta őt az egész nép, amint járkál, és dicséri az Istent. Felismerték, hogy ő az, akí alamizsnáért szokott ülni a templom Ékes-kapujában. És félelemmel telve csodálkoztak azon, ami vele történt.”* (ApCsel 3.2-10)

A koldus születése óta eljutott az Ékes-kapuiig. Mondhatjuk, az volt élete célja, a neki szabott határ. Nem tudjuk, hány éves volt – lehet akár ugyanolyan, mint a 38 éve béna. Élete kezdetétől ez volt a természetes: eljutni az Ékes-kapuiig. De a kapu még nem a templom, az még nem a végcél. A templomba bejutott valaha az azt megelőző hosszú-hosszú évek során? Nem, egyszer sem. Csak a küszöbéig.

Az életünk lehet tetszetős, a mindennapok taposómalmában megteremthettünk egy meglehetősen jó egzisztenciát. Van lakás, autó, adó befizetve, előre köszönnek a munkahelyen, magasabb pozíció már nem is igen akad cégen belül. Ennyi lenne? Kihoztuk az életünkből a maximumot?

Eljutottunk a templomküszöbig, de sosem tovább egy lépéssel sem. Hívhatják az életünk azon részét Ékesnek, de az még csak a kapu, a bejárat, nem maga a templom. Attól a lábunk még bőven lehet sánta. Születésünk óta eljutunk az „ékes” pontig és sosem tovább. Biztosan ott van a ránk szabott határ? Aranyat és ezüstöt ott is kapunk, de valóban ennyi lenne a végcél?

Ezt a határt mi magunk szabtuk, de közel sem biztos, hogy egybe esik azzal, amit sorsvetéssel az Úr nekünk szánt.

A koldus is azt hitte, az életében ennyi szabott. Ékes-kapu, ékes adomány – nyomorult lábak. Életében addig jutott, sosem tovább. Pedig csak még egy lépés lett volna. Milyen lehet az, hogy egy teljes életen át mindvégig csak egyetlen plusz lépés hiányzott még? Ha tudnánk, hogy az életünk sokkal tágabb terekre jutna egy lépéssel előrébb, nem lépnénk meg mi is? Az ablaknál vergődő légynek sem ő maga szabta a határt, nekünk sem. Miért nem merjük elhinni, hogy pont azért szűkölködünk éppen méltatlanul, mert szélesebb határok adtak számunkra? Vegyük hát birtokba. Ami a miénk, az ne csak várjon ránk! A gyümölcs, ami ránk vár, ne érintetlenül hulljon le és legyen az enyészeté. Mi küzdjünk érte, mi lakjuk be!

Tehetetlen légy döngicsél az ablaktáblán. Vakon, dühödten, vég nélkül dörömböl. Nem látja a határt, amit nem ő szabott. Csak érzékeli az ismeretlent és értelmezhetetlent. Lepattan róla, míg az kérlelhetetlenül ellenáll neki, hiába próbálkozik ügyefogyott módon. Olyan határvonal előtt vesztegel, amit ő nem lát, nem ért, mégis ott van.

Mosolygunk rajta vagy olykor magunkra ismerünk? A határt az látja, az érti, aki alkotta. Nélküle nem fog menni a megismerés, az új életre való belépés. Engedjük, hogy azé legyen az iránymutatás, akinek kezében a sorsvetés.

Pácsi Szabolcs

„Fogas” kérdéseim

„Két dologra számíthatsz, ha **Istennel jársz: megpróbáltatásokra**, amelyek javadat szolgálgják: és **kegyelemre**, amely képessé tesz arra, hogy állva maradj, amíg túljutsz rajtuk.”

2022. Június 1.

Egy átlagos hétköznapi napnak indult. Délután 5-kor időpontom volt a fogorvoshoz. A kontrollon már ismerősként fogadott a doktornő, évek óta hozzá járok. Vizsgálatot a tavalyi röntgenem átnézésével kezdte meg. Közölte, hogy a leletem szerint annyira el van vékonyodva a számban az egész csontrendszer, hogy ő most megmondja őszintén, hogy ezután semmilyen kezelést nem vállal rajtam, és sajnálja, de csak rossz híreket tud most mondani nekem. Szerinte el kellene távolítani minden fogamat, és arcemelő műtéttel korrigálni a megsüllyedt csontrendszeremet, és majd ezután esetleg lehetne implantátumba gondolkodni. Lényeg, hogy keressék egy szájszabószót, aki a további kezeléseket elvégzi. Nem tudom, hogy jöttem ki a rendelőből, de az összetört lelkemre most ezen a lapon nincsenek szavak. Megrendültségemből csak a kötelező feladatok vittek előre, de újra és újra azzal szembesültem, hogy nem tudom feldolgozni ezt a nagyszabású, hirtelen rám zúduló rossz diagnózist. „Szerezsek egy szájszabószót!” - kattogtak utolsó szavai a fejemben-, de hogyan, honnan? - úgy javasolta mintha egy cipőről beszélt volna! Valahol mélyen tudtam, hogy a problémám nem abban gyökerezik, ami történik velem, hanem a hozzáállásomban, amivel megélem a kínomat. Miközben az imádság hordágyán szenvedtem, eszembe jutott, hogy mi is volt az aznapi igé:

„Mert én, az Úr, a te Istened erősen fogom a jobb kezedet, és azt neked mondom: Ne félj, én megsegítelek!” Ézs 41,13

Az igé átölelt, vigasztaló szavai megmelengettek, de az éjszaka mély csendjében mégis a csüggedés mocsarába süllyedtem, és képtelen voltam meghatározni, hogy most merre is induljak el, kit hívnak fel holnap?

Ráadásul még egy ambuláns lap, vagy egy zárójelentés sem volt a birtokomban. **Egy vigasztaló kijelentő mondat, egy Úr által leírt üzenet, egy igé volt az, amiből kiindulhattam. Semmi más!** Egyszer azt olvastam, hogy ha te még nem oldottad meg a problémádat nem jelenti azt, hogy nem létezik megoldás. Istennél a siker gyakran a kudarcnál kezdődik. Ő akkor lép közbe, miután egész éjjel nem „halásztál”, és nem fogtál semmit. Mély fájdalommal, és megnyekkent lélekkel annyit tudtam mondani: *„Uram!- gyere be a csónakomba, mert én semmit sem tudok fogni.”* A konyhámba 72-es betű mérettel kinyomtattam, lelamináltam, és kivettem az üzenő falamra, hogy

„Mindenuzt szorongatnak minket, de nem szorítanak be” I. Kor 4,8 és, hogy

„Mindaddig megsegített bennünket az Úr” 1. Sámuel 7,12 ezeken a biztató igéken lépdeltam, és belső párbeszédemet folytattam magammal, hogy igen *„Bármilyen, ami elég nagy ahhoz, hogy aggodalmat okozzon, azt imává kell alakítanom.”* Szétesettségemben többször kellett figyelmeztetnem magam, hogy imádkozzak!

„Istenem hajolj le hozzám, és könyörülj!” – súgtam, kértem, mondogattam magamban. Csodálatos megtapasztalás volt, hogy imáimmal a dolgok elkezdtek megváltozni, mint ahogy egy kapcsoló bekapcsolásával áramot, fényt vagy hőt kapunk! Szó szerint kapcsolt az agyam, és bevillant, hogy egy 4 évvel ezelőtti óvodásom apukája, régebben többször említette, hogy a szájszabószóton dolgozik. Megbátorodtam, és gondoltam egy kérdés erejéig zavarom. Felhívtam. Mikor meghallotta a hangomat a telefonba, mintha ott folytattuk volna a beszélgetést, ahol 4 éve abbahagytuk. Készségesen meghallgatta történetemet, és azonnal felajánlotta, hogy e-mailen már küld is nekem egy röntgen

beutalót, és szeretettel vár! - mint közben kiderült a saját szájszészeti klinikáján. Pillanatok alatt leengedtem, mert az eddig szorongatott ígém életre kelt, és nagyon beszédes lett.

„fogom a jobb kezedet, és megsegítelek!” Hát! Így kezdődött, és indult el a fogam körüli megoldások változatos sorozata, mely áthatotta, és teljes egészében meghatározta a 2022-i nyaramat.

A szájszészeti klinikán a telefonegyeztetés után egy átfogó, új röntgen után lépésről-lépésre építették fel a fogaimmal kapcsolatos forgatókönyvet. Olyan csoda volt, hogy pár nap leforgása alatt egy tapasztalt orvos csapat irányította tekervényesnek, szövevényesnek kikiáltott utamat. Megkezdődött a vándorlásom, amelyben újabb és újabb vizsgálatok, kezeléseik, átgondolások, álmatlan éjszakák, anyagi és lelki tervezések, imacsaták, lelki tusakodások, kérdések és számomra nagyon lehangoló diagnózisok kísérték útvonalamat. Ahogy nyarunkban a forró nyári levegő kitikkasztott körülöttünk mindent, így aggódtam én is saját összeaszott lelkemért. Mint a sivatagnak pár szem esőcsepp olyan volt az a tény, és megállapítás, hogy a fogaim állapotát sajnos valószínűleg családi vonalon megörökölt rossz genetikai állományomnak /is/ köszönhetem, és bizony meg kell válnom tőlük. Igen, tényleg családtagjaim hasonló cipőben járnak, de kínban lévő helyzetemben ez már csak egy száraz információ volt a sok-sok negatív hír mellett.

Azt köszönöm Istennek, hogy ezekben a mindent felforgató hetekben megengedte, hogy amit tavasszal beterveztem túrákat, nyaralásokat a kezeléseik között rendben megejtettem, és felemelően, békésen meg is élhettem. Olyan csoda ajándék volt ez, mert életre keltett, és mindig pont akkor, amikor a legnagyobb szükségem volt rá. Fel-töltődhettem, és újult erővel futhattam meg a következő fogászati kihívást. Augusztusba kanyarodtunk be, amikor orvosom közölte, hogy a megbeszélte szájszészeti műtétemnek

meg van az ideje. Beírtam a naptárba, egyeztettem a munkahelyemmel, majd másnap pont mikor a gyülekezeti tábor szolgálói ígét kaptak. Nekem ez jutott:

„Mert én, az Úr, a te Istened erősen fogom a jobb kezedet, és azt mondom neked:

Ne félj, én megsegítelek!” Ézsaiás 41,13

Amikor elolvastam, leültem egy padra, és a szívemre szorítottam.

Némán ültem és csordultig telt szívvel hálát adtam. Pénztárcámba került kedves, megismételt biztatás kísérte utamat egészen műtétem napjáig. Hétről-hétre megkezdődtek a foghúzások, és megint megtapasztalhattam, hogy csodatevő Istenem van. Az elveszett fogak helyére egy órán belül fogpótlások kerülhettek, melyekkel ott folytathattam az életemet, ahol abba hagytam. Ilyen gyors ideiglenes fogpótlásos eljárásról csak másoktól hallottam, de most valóságosan is átélhettem, megtapasztalhattam ennek a csodának a pozitív oldalát. Biztonság, magabiztosság megnyugtató érzetével ültem be hétről-hétre a fogorvosi székbe, és hálát adtam azért, hogy ma már ilyen modern technológiával támogatják meg az erre rászoruló pácienseket. Viszont a pozitív megoldások mellett minden gondolatom a közelgő műtétemen kattogott. De miért is volt szükség erre a műtétre? A négydimenziós röntgenfelvétel szerint a hátsó rágófogak kihúzása az elvékonyodott csontrendszerem miatt arcüreg szakadást eredményezhettek, így szájszészeti esetté váltam. Ezen hír hallatán vizuális képzelőerőmmel egyre mélyebbre húztam magam, és az Ördög pedig további rettegéssel segítette feltölteni az elmémet. Elém vetítette azt a fájdalmas helyzetet, ahogy húzzák, vágják, szúrják, varrják majd az egész arcüregemet. Aggódással teli éjszakám után erre az ígére ébredtem:

„Bízzál az Úrban teljes szívvel, és ne a magad eszére támaszkodj.” Péld 3,5

Pontosan ezt tettem egész éjszaka, csak a magam eszére támaszkodtam, és minden negatív elképzelt helyzetbe belehelyeztem

magam. Majd imáimban hálát adtam az eddig megtett útért, a józanító, biztató igékért, és elmondtam Istennek, hogy:

Uram! Csodálatos a fentről irányított forgatókönyved. Töreksem a megoldásra, és nem a nyavalygásra, de ami előtt most állok, ahhoz most a Te nagy kegyelmedet, jóságodat kérem. Közben tudtam a leckét, hogy a szorongás nem a holnapi bajokat veszi el, hanem mindig a mai erőt.

Vívódásokkal teli lélekkel köszöntött rám augusztus végén a műtétem napja. Éreztem, hogy a hitem támadás alatt van, de tudtam, hogy ez vonzza Jézus erejét, és behozza a kegyelmét az épp aktuális helyzetembe. Hát!! Elállt a szavam, mikor reggel kinyitottam az útmutatót.

"Hit által keltek át a Vörös tengeren, mint valami szárazföldön." Zsid 11,29

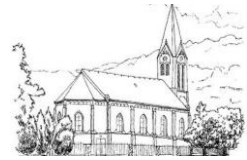
Szavanként ízlelgettem, és szedtem össze az ige háttérében álló történetet, és azt értettem meg, hogy Mózes a Vörös tenger előtt állva bottal a kezében csüggedten, de hittel keresi a megoldást. Ekkor Isten felkínált neki egy váratlan opciót, kettéválasztotta a tengert, és átsétálhatott, mint valami szárazföldön. Mózes erre a megoldásra nem számított. „*Uram, és én mire számíthatok?*” Hát igen, ekkor még nem sejtettem, hogy az én esetem is tartogat váratlan meglepetéseket. Időben érkeztem meg a rendelőbe, ahol már mindenki be volt öltözve. Jelezték, hogy kicsit várjak, mert még nem érkezett meg a szájsebész doktornő, akit egyébként én nem is ismertem.

„Mózesként” lelkiileg felcsigázva, és reggel olvasott ígémet szívemben morzsolgatva várakoztam. Vajon, hogy jutok át az én Vörös tengeremen? „*Uram! - sóhajtottam - Te, ma ígértél nekem egy csodát!*” 20 perc múlva nyílt az ajtó, és egy strandpapucsos, mini ruhás, copfos, és egy dinnyét kezében tartó fiatal lány libbent be az ajtón. Ő volt a doktornő. Nem akartam elhinni, hogy egy egyetemistalány fog megműteni?! „*Uram - segíts! Hinni akarom a szavad!*” Ennyire futotta az imakérésemből,

mert pillanatok alatt beöltözött, és doktornővé változott, a piacról beesett „kislány”!

Éss!! Megkezdődött a Vörös tengeren való átkelésem, pontosan úgy, ahogy Isten reggel megígérte. A komolynak kikiáltott beavatkozás mindennel együtt fél órát vett igénybe, úgy, hogy semmit nem éreztem azon túl, hogy matatnak a számban, ráadásul a betervezett arcüreg szakadás sem történt meg. A műtét utáni gyógyulásom is bravúros volt, és pont úgy keltem át a viharosnak, fenyegetően hullámmónak tűnő „tengeren”, mint a Biblia nagy alakja, száraz lábbal, győzelemmel és kimondhatatlan hálával a szívemben! A varratok kiszedésének napján derült ki, hogy ez a nagyon fiatalos doktornő egy 13 éve praktizáló mesterdiplomás, több országban is szájsebészeknek előadásokat tartó, nagyon elismert szaktekintély.

Micsoda kiváltság, ajándék, kegyelem, hogy ilyen Isten által kirendelt megoldás részese lehettem. Profi orvosok kezébe került az ügyem, akik a legjobb megoldást adták nekem. Hogyan is tudtam volna ezt én magamnak megszervezni? Igéiből megvilágosodtam, hogy a nehézségeimet Isten velem együtt hordozza, nekem csak egy dolgom van **elhinni** azt, hogy **Ő a FŐORVOS**, aki kézben tart mindent. Igen, gondoskodása, irgalma, szeretete, tervezése egyébként mindig akkor érkezett, amikor annak ott volt a helye, és az ideje. Megértettem, hogy nem az számít, hogy mit érzek, vagy mi vesz éppen körül, hanem az, hogy Isten képes fölé emelni. Milyen ajándék, hogy életem extra megpróbáltatásában Jó Atyám mindig ott volt a színpalak mögött, és meg nem érdemelt kegyelmével életet lehelt belém. Minden kelléket, díszletet, helyszínt, orvosokat, lehetőségeket, anyagiakat, ígéket elkészített nekem, hogy biztonságban érezhessem magam a hosszantartó kezeléseim alatt. Egyszer azt mondtam Jézusnak, hogy Uram a Te ígédre szeretném felfűzni az életemet, és Ő ezt a felkiáltásomat meghallotta. Szeretett gyermekeként megtapasztalhattam, hogy mindig időben lefordította a problémáimat, úgy, és akkor

válaszolt, amikor arra a legnagyobb szükségem volt. Meghallotta, és értette a nyegegésemet, hétköznapi nyelvrendszeremet, és pontosan olyan érthetően válaszolt mindig, mint egy apa a gyermekének.

„Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam, segítségért kiáltottam Istenemhez. Meghallotta hangomat templomában, kiáltásom fülébe jutott” Zsolt 18,7

Kezelésem lassan a végére ér, és közben sokat gondolkodtam, hogy megírjam-e megélt nehezemet, szégyelljem-e, át kell-e adjam, hogy min mentem keresztül, miben vagyok? Később leülepedett bennem az, hogy

élethelyzetem egyetlen momentuma sem volt véletlen, egyik történésben sem maradtam megoldás nélkül. Isten az ügyeim elrendező ötleteivel mindig átlendített a következő megoldásra. Ezt pedig miért is titkolnám?

Ha a történetemben felragyogni láttad Isten jóságát, és a hit győzelmét, akkor csupán egy dolgot kell tenned: elhinni, hogy bármilyen helyzetben vagy is, Isten hatalmas elég arra, hogy a nehézségeid fölé emeljen, és az aktuális problémádra elkészítse a lehető legjobb megoldást!

Mészáros Kati

„Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő!” János 20,27

Nem vagyunk "pariban" (egyenlően) Istennel. Sőt, nem mi vagyunk, akik őt "megrendeljük". Méltóztatok imázni, és ő az asztalomon terem, meggyógyít, zsét ad, ellenfeleimet lenyomja, stb.

A Szentlélek, a megváltás, a bűnbocsánat nem akkor jön, amikor ÉN azt igénylem, elmondom a "megtérő imát". Saul/Pál éppen gyűlölte őt, amikor Jézus fénnel vette körül! Rögzítsük: Ő nagyobb, a MINDIG, MINDENBEN NAGYOBB. Nagyobb a szívünknel, bűneinknél, hitetlenségünknel, elveszettségünknel, vallásunknál, felekezetünknel, megtérési kísérleteinknél.

Ő az, aki közeledik, meglát, megszán, megszólít, megtérít. Ő az, aki feltámadott, megjelent a zárt ajtók ellenére, aki magához hívja Tamást, aki tapintásra biztatja. Erre rendül meg Tamás szíve, térde. Ez a hit forrása, titka, ereje.

Szeverényi János

Áldó hatalmak oltalmába rejtve

1. Áldó hatalmak oltalmába rejtve Csak várjuk békén mindazt, ami jó. Mert Isten őriz híven reggel, este, Ő hű lesz, bármit hozzon a jövő.
2. Ha gyötri, bántja szívünket a régi, És múlt napoknak terhe ránk szakad, Megrettent lelkünk vigaszodat kéri, Mit nekünk szerzett, Atyánk, szent Fiad.
3. S ha szenvedések kelyhét adod inni, Mely színig töltött, keserű s nehéz, Te segíts békén, hálával elvenni, Hisz áldva nyújtja hű atyai kéz!
4. És ha az úton örömet adsz nekünk, Ha szép napod ragyogva ránk nevet, Biztasson, intsen sok nehéz emlékünk, Hogy életünket szenteljük neked!
5. A csend köröttünk mélyen szerteárad. Hadd halljuk azt a tiszta éneket, Amely betölti rejtett, szép világod, Hol téged dicsér minden gyermeked!

Dietrich Bonhoeffer 1906-1945 (628. dicséret – új református énekeskönyvből)

IFI 2022

Ifink 2022. július 04-én Harkányra utazott, ahol öt napot töltöttünk a helyi gyülekezet vendégségében. A tábor idejére csatlakozott hozzánk a rákoscsabai és zámolyi fiatalok egy része is, valamint vezetőink közösen tartottak nekünk áhítatot, alkalmakat.

A héten több fontos témát is feldolgoztunk, mint, hogy mi életünk célja, a párválasztás, illetve a gyengeségeinkből kiindulva Isten kegyelméről. Reggelente közös reggelivel kezdtünk, majd fél óras csendességre voltunk invitálva, ahol elkülönülve a többiektől olvashattuk Cseri Kálmán áhítatos könyvének arra a hétre eső részeit, hogy az Istennel való személyes kapcsolat megtapasztalásával nyithassunk minden napot. Ezek után közös dicsőítéssel vettünk részt, amit a különböző témák átbeszélése követett, először a közösség egészével, majd kisebb csoportokra bontódva. Ebéd után különböző szabadidős tevékenységeken vettünk részt, mint a helyi strand kipróbálása, illetve a Siklósi vár meglátogatása, amiket később az este folyamán újabb dicsőítés és áhítat követett.

Az idén is, mint minden ilyen táborból, rengeteg erőt és inspirációt nyertünk az év elkövetkező részéhez. A rákosmenti ifjúság összevonása miatt új kapcsolatokra is szert tettünk, illetve kedves és annál is értékesebb emlékekre. Bár az elején kissé feszengtünk

egymás társaságában, de már az első nap végére felszabadultan beszélgettünk, játszottunk, neveltünk egymással. Jó volt látni, hogy bár az étkeztetés egy részét magunk kellett ellátnunk, ezzel semmi gondunk nem akadt, hiszen a közösség legtöbb tagja mind őszinte örömmel vette ki a maga részét a munkában. A közös sütés, mosogatás, terítés és egyéb munka is mind hozzáadott a közösséghez, ezek mindegyike vidám beszélgetések mellett telt el. Korok szerint igen vegyes volt a társaság, de szerencsére ezzel sem akadt problémánk, kisebbek, nagyobbak együtt tudtunk működni, illetve nagyon tartalmas beszélgetések alakultak ki még a végzős egyetemista és a kezdő gimnazista fiatalok között is. Ismét bebizonyosodott számunkra, hogy mekkora erő is van egy olyan közösségben, amit nem csak a hasonló kor, érdeklődési körök vagy a helyszín tartanak össze, hanem maga Isten áldása, ami a tábor egészének lefolyása alatt megmutatkozott.

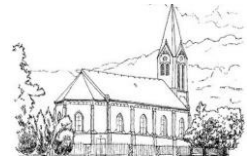
Köszönjük mindenkinek, akik megszervezték ezt a hetet, majd segítettek a tábor lebonyolításában. Úgy gondolom, mindannyian rengeteg élménnyel, új gondolattal és megtapasztalással térhettünk haza, amikért csak hálásak lehetünk. Jövőre reméljük, ismét találkozunk!

Dudla Emma

1. Én Ielkém, áldva áldjad Szép énekszóval Istened! Irgalma bőven árad. Jóságát nem feledheted. Ő megbocsátja vétkeid, És szánja a gyengét. Hű szíven rejt el téged. Megment, megóv, megvéd. Új ifjúság lesz részed. Megáld új erővel. Ad vigaszt bőven néked, És bajban nem hagy el.

2. Mint jó szülő megvédi És szánja gyenge gyermekét, Oly irgalommal nézi Az Úr, ki féli szent nevét. Hisz ő jól tudja, látja, Hogy életünk múló, Mint fű és rét virága, Oly gyorsan hervadó. Ha szél fú rá, már eltűnt, Helyét se lelnéd fel. Ily múló földi létünk. A vég mindig közel.

3. Csak egy nem érhet véget: Az Úr kegyelme megmarad, Bár tűnnek ezredévek És századok, mint pillanat. Népét nem hagyja cserben, Egy árva hívét sem. Úr ő a földön, mennyen És csillagezreken. Ég-föld és minden angyal, Szolgáljál, dicséred, áldd! Zengd, Ielkém, énekszóval Az Úr nagy jóvoltát!
103. zsoltár alapján. Johann Gramann 1487-1541 (új református énekeskönyv, 178. dicséret)

Így nyaralunk mi

Balatonszemes. Ez évek óta a családjainknak oly kedves balatoni település, ahol rendszerint megszállunk az augusztus 20-ai héten. Első napokban a Balaton felfedezése történik, majd szerdától vasárnapig részt veszünk a **Balaton NET** rendezvényen. Ez egy felekezeti, nemzetközi rendezvény, mely adományokból tud működni. Számunkra azért fontos, hogy itt legyünk, mert a nyaralás, pihenés, fürdés, utazás élményén túl a lelki töltődés, épülés, gyógyulás ajándéka is adott. Így teljes a kikapcsolódás.

Idén az egészséges közösség témájában hallgathattunk előadásokat reggel és este a helyi iskola sportcsarnokában. Előadók voltak: Uzonyi Barnabás, Dani Eszter, Győri Péter Benjámin, Henderson Paul és Bolyki László. Előadások alatt a gyerekeknek, tiniknek külön foglalkozást biztosítanak. Előadások után pedig kisebb csoportokban szemináriumokon lehet részt venni: női, férfi, házaspáros, párkereső, senior, gyülekezetiépítő. Van dicsőítés, napközbeni beszélgetős alkalom, imasátor, misszió expo, és délután net beach a Balaton partján. Este színdarab, illetve szombaton Pintér Béla koncert volt.

Az előadások témái kapcsán egy gondolatot emelnék ki azokból, amik megfogtak:

Az egészséges közösség elemei például a kedves beszéd (nem bántó), a megbocsátás. Elhangzott Éli és Anna története. Éli főpap, vezető, apa. Amikor Anna bemegy az Úr házába imádkozni, a lelki vezető valamiért azt gondolja, hogy Anna részeg. Vajon miért? Gondoljuk el ezt a helyzetet a mi időnkben, a mi szereplésünkkel akár. Bemegyünk a templomba, imádkozunk és az Isten embere azt hiszi rólunk, hogy részegek vagyunk. Hát mi lenne a mi reakciónk ebben

az esetben? És Annáé mi volt? Nem kelt ki magából, nem fogadta meg, hogy ezután ide be nem teszi a lábát... Pedig elég bántó megjegyzés, nem? Hány hasonlót hordozhatunk magunkban, hányan hagyják el hasonlók miatt a gyülekezeteiket, vagy maradnak távol egy alkalomról, mert ott van az, a valaki, aki beszólt. Anna tisztelettel elmondja, hogy kiöntötte szívét az Úrnak, és később Élihez viszi majd fel gyermekét, akiért imádkozott. Élihez, aki beszólt neki.

Másik gondolatot pedig a kiscsoportos előadás-beszélgetés részről emelek ki.

Én a női szemináriumokon vettem részt, melyeket Győri Virág tartott. Elmondta, hogyan ment át egy betegségen, s ez hogyan formálta át kapcsolatát Istennel. A szeminárium címének ezt a nagyon fontos mondanivalóval bíró mondatot adta: **Maradj ÉLETBEN!** Nemcsak azért, mert küzdött a gyógyulásért, testi életben maradásért. Maradj ÉLETBEN, azaz maradj KRISZTUS-BAN! „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*” János 14,6 Ha Krisztusban maradunk, életben maradunk. Ha netán tőle elmaradunk, lassan a lelkünk is beteges, élettelen lesz. A másik szó a maradj. Ez pedig azt üzeni, hogy nekünk is részünk, tennivalónk van abban, hogy kapcsolatban legyünk Jézussal. A maradni egy aktív cselekvés. Ellenállni a lustaságnak, rohanásnak, sőt időt, akaratot kell odaszánni. Maradni Jézus közelében, mint Mária, aki a jobb részt választotta.

Ehhez kapcsolódik egy kérdés, amit a minap olvastam az interneten: Vajon miért nem ér össze Michelangelo Sixtusi kápolna mennyezeti freskóján Isten ujja az ember ujjával?

Ha a testvéreknek van kedve, nézzék meg a képét a freskónak, és adják meg rá maguk a

saját válaszukat. Persze velem és egymással is meg lehet osztani a gondolataikat ezzel kapcsolatban akár vasárnap, vagy bármikor, ha találkozunk.

Áldás, békesség!

„Maradjatok én bennem és én is ti bennetek.” Jn 15,4

Jávor Katalin

Gyengeségünk és Isten ereje

Ifis csendes napok Harkányban

Hálaadással gondolok vissza nyári ifis eseményünkre, amit rendhagyó közösségekben és helyszínen rendezhettünk meg. A Budapest-Rákoshegyi Református Gyülekezet fiataljaival és lelkipásztorokkal, Hornyák Juliannával Harkányban voltunk, ahol a református templom körül tölthettünk el néhány napot, szép és rendezett környezetben. Csatlakozott még hozzánk a rákoshegyi fiatalok korábbi ifivezetője, Gunyits Ottó is, aki jelenlegi szolgálati helyéről, Zámolyról érkezett egy ifisével.

Alkalmaink vezérfonalát a mi gyengeségünk és Urunk Istenünk pótolhatatlan ereje adta. Igyekeztünk a hétköznapi, fiatalságot is erősen érintő kérdésekben, bemutatni az egyedüli utat, ami jó, ami segítségünkre van, ha elbizonytalanodunk magunkban, vagy a körülmények zajló tengerében.

Jézus Krisztushoz így szólt Péter, amikor elbizonytalanodott a vízen járva és a Megváltóról a fenyegető körülményekre nézett le: *„Uram, ments meg! Jézus pedig azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt, és ezt mondta neki: Kicsinyhítél, miért kételkedtél?”* Máté 14:30b-31 A nyitó alkalmon a Máté evangéliuma 14:22-33 részt hallhattuk, ahol nyilvánvalóan látszik a mi gyengeségünk és az Úr Jézus cselekvő és féltő szeretete, amely azonnal és maradandóan segített. A

tanításban elhangzott, hogy Isten időről-időre beleenged minket olyan helyzetekbe, amelyeket saját erőnkből nem tudunk megoldani, így irányítva tekintetünket Önmagára. A legnagyobb ilyen esemény, amikor személyesen mi is felismerjük Jézus Krisztust, megláthatjuk azt a sok mindent, ami elválaszt tőle, és kérjük a szabadítását, mert látjuk, hogy a magunk erejéből ez nem menne. Jézus a vele való közösségre, megtérésre hív, minket, hogy ezután az Ő ereje által élhessünk már itt lent és egyszer odafenn. De nem jó nekünk, ha elbizuk magunkat, így a hívők is tapasztalhatnak nehézségeket, de már ismerik az Úr szabadító erejét, amely a benne való bizodalunkat újítja és erősíti meg.

Másnap az efézusi levél 1:3-14 szakaszt olvashattuk, amelyben válaszokat kaptunk életünk céljára, mint kérdéskörre. *„Őbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelmének gazdagsága szerint...”* Efézus 1:7

A választ tehát nem nekem kell kitalálni, hanem Ő mutatta, mutatja meg ma is élete, halála és feltámadása által, nála van életem megoldása, gazdagsága, boldogsága. Így vezeti célra életünket Istenünk, és ad boldog tervet, hogy *„magasztaljuk dicsőségés kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában.”* Efézus 1:6

Biztatást kaptunk arra nézve, hogy mielőbb döntsünk Jézus mellett, hogy aztán a későbbi élethelyzetekben, amikor választanunk kell pl. továbbtanulás, elköltözés, párválasztás, családalapítás, a döntést már a Tőle kapott bölcsességgel hozzuk meg. Szokták mondani, ahhoz, hogy meghatározzuk a célt, meg kell nézni, honnan indulunk. A Jób 33:4-ben ezt olvassuk *„Engem Isten Lelke alkotott, a Mindenható lehelete éltet.”*

Ha Isten ilyen gondosan megteremtett, azóta pedig éltet minket, akkor ezt egészen biztos, hogy nem ok nélkül tette, célja van velem, veled és hiszem, hogy Őt követve lehetünk a legboldogabbak.

Harmadik nap délelőtt a Tűzálló c. filmet néztük meg, majd a film témájához kapcsolódva délután a párválasztásról, házasságról tartottunk alkalmat. Az ismerkedésben és a házaseséltre készülve Jakab leveléből kaptunk útmutatást miszerint: *„Tanuljátok meg tehát, szeretett testvéreim: legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra...”*
Jakab 1:19

A magunk erejéből mindez oly nehéznek tűnik, gyorsan elbukunk, de ha az Istentől kapott szeretetet, amely megmutatkozott Krisztusban, befogadtuk, akkor már buzgó szeretettel lehetek családtagjaim, és leendő házastársam felé is. A közös életet megelőzően azonban a választás is épp oly

bonyolult döntésnek tűnik, saját erőnkől igencsak nehéz helyzetben lennénk. *„Azután ezt mondta az ÚR Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat.”* - 1Mózes 2:18

Az Úr ebben a kérdésben is segítségünkre van, hozzánk hasonló, mellénk illő társat készít, hogy ketten együtt jobban boldoguljunk, mint egyedül. Így alkotta meg Isten a házasságot, amely szerződés helyett sokkal inkább egy szövetség vele és általa.

Utolsó teljes napunkon is még két igei alkalmat tarthattunk, ahol Pál megtérésére és Jézusra figyelhettünk, ahogy megmossa tanítványainak lábát. E két történet is bizonyosság arra nézve, hogy a magunk erejéből gyengék vagyunk a jóra, de Isten kegyelméből szabadulhatunk és a korábban Őt üldözőkből követői lehetünk.

Látnivalók és programok tekintetében a Siklósi vár, illetve a város fürdője adott nekünk még élményeket, a közösségi alkalmakon túl pedig a reggeli órákban időt szántunk, hogy egyénileg elcsendesedjünk, ígét olvassunk és imádkozzunk.

Bízom benne, hogy épülésünkre szolgáltak ezek a napok, és remélem, hogy a hitbéli fejlődésünket közösségként és egyénileg is megélhetjük és láthatjuk az Úr ereje által az Ő kegyelméből.

Pásztor Ádám

*„Áldott az Isten, a mi Urunk
Jézus Krisztus Atyja, aki
megáldott minket mennyei
világának minden lelki áldásával
Krisztusban.”*

Efézus 1,3

Tanítványi lét - Egy hitoktató margójára

Milyen ember is akarok lenni? Hogyan is kerültem a református hittanoktató pályára? Milyen hitoktató szeretnék lenni? Hogyan lehetek jó pedagógus? Miként válhatok majd azzá, akivé szeretnék pályakezdőként az ismeretlen környezetben?

Többek között ezek a kérdések foglalkoztattak időnként, majd pályakezdőként, és ezeket a kérdésköröket járom körbe most is egy rövid visszatekintés során; célom, hogy a hívek picit jobban megismerjenek engemet.

Az első kérdésre már tudtam a választ, mikor először csengettem bizalommal a Rákoscabai Református Egyház kapuján. Dr. Füzesi Zoltán Lelkész Úrral az első beszélgetés nagyon hosszú volt és körütekintő. De általa éreztem Isten közelségét, mert jó szívvel és megajánlott bizalommal fogadott. Tudtam, hogy ezzel sohasem szabad visszaélni, amennyiben engem fog megbízni a hitoktatói feladattal. Örömöm és hálám határtalan volt, ugyanakkor éreztem a felelősség súlyát is.

De tudtam, hogy olyan ember akarok lenni, aki krisztusi módon tud élni és viszonyulni az embertársaihoz, aki folyton keresi az utat, hogyan és mi módon kell Istenhez vezetni hitoktatóként az embertársait, kicsiket és nagyokat egyaránt.

Még gimnazista voltam, amikor egy diósjenői táborban egy Lelkész-hallgatóval hosszasan beszélgettem Isten cselekedeteiről, hogyan viselkedjünk keresztyén módon embertársainkkal, a szeretetről és arról, hogyan mutat utat Isten. Ekkor lehettem 11. osztályos tanuló. A tábor nagyban hozzájárult ahhoz, hogy egész életre szólóan megváltoztassa az életemet és Isten irányába keressem az utamat.

Tehát azt már régről tudtam, hogy az az ember akarok lenni, aki Isten e igéje szerint él és cselekszik: *„Menjetelek el tehát, tegyetelek tanítvánnyá minden népet...”* Mt 28, 19

Ezt követően céljaim közé tartozott, hogy az Isten felé vezető utamon türelmes és kitartó legyek. Hálás vagyok az Úrnak, mert Istentől ezeket a tulajdonságot megkaphattam.

Azzal is tisztában voltam, hogy olyan ember szeretnék maradni hitoktató pedagógusként is, akire lehetőségeim szerint számítani lehet, ha kell. Továbbá felelősségteljesen és

önzetlenül segíthetem a hozzám fordulókat. Biztosítékom már volt: az addigi életem.

Szerető szüleim örömeire, Isten akaratával egészségesen megszülettem. Fogantatásomtól kezdve a családjáról lelkesen gondoskodó, istenfélő apukánk és a mozgáskorlátozottként is nagyon bátor és optimista édesanyám vigyáztak rám, együtt, ... nyolc hónapos koromig. De egy ködös - fagyos napon az újévi ünnepek követően, az örökké értünk aggódó apukánk a marasztalások ellenére elindult otthonról a sötétségbe. Bár élelemmel felpakolva a visszaúton hazafelé tartott, mégis magunkra hagyott minket akkor, itt a földön nagy szomorúságban. Pár napos bátyámat követte a Mennybe. De előtte még sokszor figyelmeztette kis családját, hogy bizzunk Istenben és kitartóan imádkozzunk az Úrhoz. Mintha ismerte volna a sorsát, ígérte az őt féltő anyáknak, hogy a bajban és kilátástalanságban is vissza fog térni a biztonság és szeretet az otthonunkba, ha kéri az Urat és bízik kegyelmében.

A tragédiát követően anyám állapota romlott, helyzetünk egyre kilátástalanabb lett, én is sokat betegeskedtem. Lelketlen, önző, hazug emberek vettek körül, akik visszaéltek a hatalmukkal és anyagi javak reményében mindent megtettek, hogy szétválasszák a kicsi családot. Már-már úgy tűnt, elveszítjük egymást. De Édesanyám a hívők társaságát kereste, kitartóan küzdött értünk és konokul bízott Isten kegyelmében. Sokszor beszélte, hogy egyszer álmában Édesapám türelemre intette és megerősítette a még életében tett ígéretét, miszerint az Úr küld valakit, aki segít nekünk. Így történt. Keresztanyukánk és családja ránk talált, mellénk állt,

önzetlenül segített és segít egyben tartani a családot és segített felnevelni minket.

Az első Bibliámat tőle kaptam, és ő kísért el negyedik osztályban a hódmezővásárhelyi Bethlen Gábor Református Gimnázium nyolc évfolyamos felvételi vizsgájára. Alma mater, ahová örömmel nézek vissza. De ezt megelőzően a szalagavatóm előtt ismét beköltözött a félelem az otthonunkba.

Váratlanul kiderült, hogy Keresztanyukám, aki akkor már nagyon régen az Anyukám lett, súlyos beteg; szólt, hogy már nem titkolhatja tovább. Erzékeltem, hogy hamarosan halálközeli állapotba kerül, miközben bátorítóan nézett rám. Közben az eddig is komoly segítségre szoruló Édesanyám teljesen magába roskadt. A rokonok messze. Sokkot kaptam, - gondolom, mert tehetetlenül ültem a fotelban, csukott szemmel is láttam a rémült tekintetét. Majd egyszer csak egy végtelen nyugalmat éreztem, és hallani véltem édesapám hangját, aki arra biztatott, hogy szedjem össze magam iziben, siessek, még nem késő. Már tudtam, hogy mit kell tennem, és azt is, hogy minden rendben lesz. Éreztem, hogy nem vagyok egyedül, az Úr velem van, segítséget is küld hamarosan, mint, ahogyan akkor régen történt és megmaradunk továbbra is egymásnak szeretetben.

Ezek után, még erősebben fontosabbnak tartottam a hittan érettségít, miközben jelentkeztem Nagyőrösre, a Károli Gáspár Református Egyetem - Tanítóképző Főiskolai Karára, Hittanoktató szakra,

Sokat köszönhetek a hittantanárnőmnek, aki az órák után is készségesen válaszolt kérdéseinkre. Az órái segítettek megérteni azt a késztetést, hogy amit Isten mond, azt a tudást, iránymutatást biztos, hogy szeretném jobban értelmezni, majd hozzá hasonlóan megismertetni, átadni másoknak is. Így lettem én Református hittanoktató a Rákoscabai Egyházközségben.

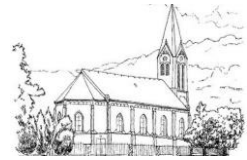
Mindig örömmel veszek részt az egyházi tevékenységekben: az irodai munkákban, a gyermek istentiszteleten, a napközis táborokban, mert részben a jó csapatmunkának, másrészt a profi lelkészi és

presbiteri útmutatásoknak köszönhetően a feladatok mindig nagyon jól teljesíthetőek, a problémákat összefogással mindig megoldottuk Isten segítségével. Az Istentisztelet alkalmával, amint tehetem, szaktudásommal részt vállalom a közvetítő-csapatban, hogy azokhoz is elérjen Isten igéje, akik nem lehetnek jelen. Boldoggá tesz, hogy ily módon is lehetőségem van Istent dicsőítve bekapcsolódni a gyülekezet életébe. Az Egyházunkban történő különleges eseményeket és a nyári táborok történéseit igyekszem megörökíteni a mának és az utókor számára. Már majd egy hónapja sokszor vagyok éjjel-nappal a parókián majdnem egyedül. Ilyenkor élénken figyelem a külső zajokat és történéseket, nehogy Istennek nem tetsző dolog történjen a templom területén, Isten házában. Kicsit sem félek, mert tudom, hogy az Úr vigyáz rám mindenkor.

Rengeteg tudást adhattam, miközben én is folyton tanultam és építő jellegű tapasztalatokkal lettem gazdagabb a több, mint két év alatt a rákoscabai gyülekezetben, és a kijelölt iskolákban Isten segédelmével. Fejlődésem a kapott szeretet és odafigyelés megnyilvánulásai segítették Isten által. Bizonyos, hogy a jó és egészséges életkörülmények mindenkor nagyban segítik az iskolai felkészülést, az oktató-nevelői munkát, a tanár-diák kapcsolat minőségét, a közös egyházi munkákat. Nagyon hálás vagyok és köszönöm a gyülekezetnek, a presbitereknek és a Lelkész Úrnak és Családjának a sok-sok több irányú segítséget.

Isten áldását kérem a további szép élethez és a megérdemelt pihenéshez a Lelkész Családnak. Jó egészséget a közös munkához, a további fejlődéshez és a gyülekezet segítő szeretetét kérem Istentől, hogy az Úr által irányított utamat követve tanításaim során a fiatalok, kicsik és nagyok egyaránt megtalálják és megmaradjanak az Istenhez vezető úton és megismerjék az Úr egyszülött fiát, Jézust. Céloom elérni, hogy méltó követőjük legyenek.

Fülöp Anita

Lelkészbizottság hírei

Röviden összefoglalnám a lelkészjelölés eddigi menetét. A Lelkészbizottság késő tavasz és a nyár folyamán a beérkezett ajánlások alapján felkereste először telefonon a szóba került lelkészeket. Nyilván a legtöbb lelképásztor azt válaszolta, hogy a helyén érzi magát és nem kíván eljőnni szolgálati helyéről. Végül öt lelképásztor fogadta el a meghívásunkat egy ismerkedős összejövetelre, melyen a jelölő Bizottság elbeszélgetett a lelkészekkel. Majd az öt lelképásztort istentisztelet keretében és utána a gyülekezeti teremben történő ismerkedés során hallgathattuk meg.

Hogy szűkíteni tudjuk a kört, a gyülekezet tagjai egy kérdőívben keresztül nyilváníthattak véleményt a lelkészekről. A lelkészbizottsághoz 152 kitöltött kérdőív érkezett. Ebből a következő sorrend alakult ki:

1. Balogh Márk Dávid, Lajoskomáromi lp (öt hallgattuk augusztus 28-án)
2. Bella Péter, Győrújbaráti lp (szeptember 11-én)
3. Horváth Ádám, Kelenföldi b. lp (augusztus 14-én)
4. Ács Mihály, Gombai lp (szeptember 4-én)
5. Szabó Ferenc, Ref. nevelőszülői hálózat int. lp (augusztus 21-én)

E sorrendet figyelembevéve a Lelkészbizottság az első két lelkészt javasolta a Presbitérium figyelmébe. A Presbitérium pedig titkos szavazással Balogh Márk Dávid lelképásztor meghívása mellett döntött.

Az egyházi választói törvény értelmében kétféle módon lehet lelkészt választani: pályázatással, illetve meghívás útján. Mi a meghívást választottuk, mely során a Presbitérium minimum kétharmados döntés mellett hívhat meg lelkészt. Az esperes úr jelenlétében tartott Presbitergyűlésen (szeptember 30-án), az esperes úr (az egyházi törvények alapján) formálisan is kijelentette, hogy dr Füzesi Zoltán nagytiszteletű úr nyugállományba vonult. Ekkor kellett a Presbitériumnak nyilatkozni, hogy kit hív meg a Gyülekezet lelképásztorának.

„A megválasztandó gyülekezeti lelkész személyéről az egyházközség köteles kikérni az egyházkerületi elnökség mellett működő Lelkészbizottsági Tanácsadó Bizottság véleményét.” „A Bizottságot soron kívül és olyan időben kell összehívni, hogy az az állás betöltését ne hátráltassa, és ... az állásfoglalásuk 30 munkanapon belül a Presbitérium tudomására jusson” (a törvény ellentmond önmagának, mert a 30 munkanapos várakozási idő, eleve hátráltatja az állás betöltését!!!) A következő ügymenetet az esperes úr intézi kikérve a lelképásztor ilyenkor szokásos benyújtandó iratait. Ha ebben minden rendben találtatik, akkor lehet hivatalosan kijelölni az istentisztelet időpontját, amikor (újra) meghallgatjuk a jelöltünket és ki lehet írni a választás időpontját is.

A szavazáson a választói névjegyzékben szereplők legalább 10 %-ának jelen kell lenni és a jelenlévők (minimum) 50%-ának + 1 főnek az igen szavazatára van szükség, hogy eredményes legyen a szavazás. Kérjük a testvéreket, hogy ellenőrizzék, hogy a választói névjegyzékben rendben vannak-e az adataik, mert a szavazás napján már nem lehet módosítani!

Kedves Testvérek! Minden választáson vannak nyertesek és vesztesek. Minden választás után előfordulhatnak sértődések, meghasonlások, különösen azok részéről, akik mást szerettek volna. Kérünk mindenkit, hogy minden dolgunk a továbbiakban is szeretetben menjen végbe! Imádkozzunk és munkáljuk az egységet! Jézus azt ígéri, hogy ahol ketten vagy hárman egy akaraton vannak, ott meghallgatásra találnak. A lelkészbizottság esetén az egy akarat nem jelenti azt, hogy ne lehetne ellenvélemény! Nem jelenti azt sem, hogy mindenben egyet kellene értenünk. Az egy akarat azt jelenti, hogy akik másik jelöltet láttak volna szívesebben, azok is megelőlegezik a bizalmat, a szeretetet, a tiszteletet a megválasztandó lelképásztor irányába és mellé/mögé sorakozunk, mint Gyülekezet a befogadó testvérszeretet jegyében. Testvéreim! Egyszerű diakónus-testvéreteként ezt a megelőlegezett bizalmat és szeretetet kérem tőletek, különösen a szavazás után a megválasztandó lelképásztor irányába!

Bába Károly